

PELİN BUZLUK • Yer Değiştiren Sular

PELİN BUZLUK 1984'te Ankara'da doğdu. ODTÜ Çevre Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Öykü ve yazıları 2002'den bu yana çeşitli dergi ve seçkilerde yayımlandı. *Delî Bal* (2010) adlı ilk öykü kitabı Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne, ikinci öykü kitabı *Kanatları Ölü Açıklığında* (2012) Selçuk Baran Öykü Ödülü'ne, üçüncü öykü kitabı *En Eski Yüz* (2016) ise Sait Faik Abasıyanık Hikâye Armağanı'na layık görüldü. Öykülerinden bazıları İtalyanca ve İngilizceye çevrilerek çeşitli dergilerde yayımlandı. İlk üç kitabından bir öykü seçkisi Almancaya çevrildi, *Wahnsinnige, Schwingen, Visagen* (2023) (Deliler, Kanatlar, Yüzler) başlığıyla yayımlandı.

BluTV için *Bozkır* dizisinin 2. sezonunda hikâye ve senaryo yazım süreçlerinde yer aldı. "Öykülerle Türkiye Tarihi", "Öykülerde Ev Teması", "Öykülerde Toplumsal Cinsiyetin İzinin Sürülmesi" gibi atölyeleri yürüttü. "Paydos Vakti" başlıklı, işçi sanatçılarla söyleşilerden oluşan 8 bölümlük bir podcast serisi hazırladı. Belli ara-lıklarla "Öykü Üzerine 5 Hafta" başlıklı semineri yürütüyor. 2019'dan beri Ankara Öykü Günleri'ni düzenleyen ekipte yer alıyor. Senarist, serbest editör ve sera gazı uzmanı olarak çalışıyor.

İletişim Yayınları 3331 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 595

ISBN-13: 978-975-05-3542-0

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Yağmur Yıldırım

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

PELİN BUZLUK

Yer Deęiřtiren Sular



1993'teki Pelin'e

İÇİNDEKİLER

Hüseyin'in İfadesi.....	9
Abla.....	19
“Şu Anda Buradasınız”.....	29
Bayram.....	41
Bir Dost.....	53
Yangınlar.....	59
Kömür.....	65
Bâki Bey Diye Biri.....	71
Parkta.....	83
Halam.....	89

Hüseyin'in İfadesi

Bir hafta on gün önce bir sabah, koltuğumda kâğıda sarılı ekmeklerle yine İsmet'in dükkâna gittim. Ev tutmaya parası yetişmeyince bu eski, dökük dükkânı kiralamış zamanında. Kapı kapalıydı. Her sabah ben gelmeden çayı demlerdi, kapı da açık olurdu. İçerinin rutubetli, karanlık havası uçsun, uyku açılsın diye. Saate baktım, neredeyse beş olmuştu. Ferforjelerin arasından elimi geçirip kapıya vurdum. Ses gelmedi. İster istemez camları kapatan sararmış gazeteleri okumaya başladım yine. Üçüncü sayfa haberlerinde gözleri bantlılar, elleri kelepçeliler. Jet sosyeteden birilerinin puanlanmış rüküşlükleri. Cevaplarımı bilip de yazamadığım çengel bulmaca. İçim sıkıldı.

Yeniden vurdum kapıya. Bu kez daha sert. İçeriden belli belirsiz sesler duydum, yaklaştı. Kilit açılıyordu nihayet. Kapı aralanınca ağır bir rutubet kokusu çarptı yüzüme. İrkildim.

İsmet, "Buyur kardeş," dedi henüz açılmamış sesiyle. Tuvalete seğirtti. Kapıyı aralık bırakıp girdim. Çökük kanepedeki yatağımı serili halde ilk görüşümdü. Bir göz dükkân

büsbütün daralmış, yoksullaşmıştı. Köşede duvara dayalı leğen, üzerinde kurumuş, çatlamış yeşil sabun. Çivilere asılmış birkaç parça giysi. İki iskemle. Ortada çaput dokuma eski bir kilim, üzerinde sehpa.

Yüzünü yıkayıp geldi. Hâlâ berbat görünüyordu. Çirkinliğine alışmıştım. Bildik, sevilesi yanlar bile buluyordum. Ama bu sabah bir hal vardı üzerinde.

“Ekmek mis gibi koktu be,” dedi gülümseyerek, “Uyuyakalmışım.”

“Hasta mısın yoksa?” dedim, “İşi kaçırmayalım.”

“Pek mecalim yok da toparlanırım şimdi,” dedi. “Uyuyakalmışım,” diye yineledi. Olduğum yerde dikilip onu izlediğimi fark edince de: “Ben hemen giyineyim, sen sofrayı kur. Vakit geçiyor,” dedi, “Çay suyu koydum ben.”

“Sucuk kaldı mı?” dedim.

“Nereden kalacak zırto...” dedi gülerek.

Yalandan hınçlanıp, “Yuttun tabii hepsini,” dedim.

“Akşam ne bok yiyecektim öğretmen bey? Bize anamız bakmıyor.”

Bildik laf çarpımlara başlamıştı yine. “Tamam ulan,” dedim, “yarın alırım.”

“Yarın alırmış...” dedi eğlenerek.

Kısa sürse de iştahla, güzel bir kahvaltı yaptık. Yüzüne biraz renk gelmiş gibiydi.

Bizim durağa değil de metronun daha uzakta kalan ilk durağına yürüdük. Ayakta kaldık mı daha işe gitmeden yorgun düşerdik. Hem oturursak uyurduk çoğunlukla. Yol neredeyse bir saat sürüyordu.

Yan yana yer bulmayı başarınca hep yaptığımız gibi birbirimize gülümsedik. Sonra ya uyuklayarak ya da kısa konuşmalarla bölünen upuzun mahmurluk haliyle geçerci yolculuk. Uykumuzu açacak bir mesele olursa yol boyu gevezelik ettiğimiz de olurdu.